

„Saj se nama ne mudi tako strašno.“

Ej, pa se čas vleče, da nikoli tega, kadar bi kdo kmalu rad kaj dočkal. Neznansko počasi jima je mineval čas doli pri zvonikovih vratih. In pa noč in tema, to, to! In v temi je vselej strah. „Vš, vš“, je dejalo gori nekje pri malem okencu. Janezek se je stisnil k Mihcu. „Kaj neki je?“ „Nič, kak netopir“, razlagal je Mihec, pa si je komaj vrjel, češ, kaj pa, če ni, temveč kaj straši. Zopet je bilo vse tiho, pa ne dolgo. Nekaj je zacvililo in se zadrvalo po tramovih, ki so nosili stopnice, pa kmalu padlo v kot med stare deske. Podgane so se preganjale. Mučno je bilo Janezku, Mihcu tudi. In noč ni imela prav nič usmiljenja z njima; čedalje večjo temo je sula na zemljo. Sedaj je pa jelo še Mihcu prilivati kropa. Če je tista „storija“ resnična, da po noči prihajajo v cerkev mrlički k maši, vsi brez glav, da mašuje mašnik brez glave.... In če mrtveci dobé živega človeka, zdrobé ga kot solnčni prah... Janezek te „storije“ še ni slišal, drugače bi bil skoprnel.

No, čas rešitve se je bližal. V uri je hreščalo in napovedovalo, da bo v kratkem devet. Blažè, ki je bil za zvonjenje točen, je že zarožljajal s ključem v vratih. Sedaj je bila pa tema dobrota za Janezka in Mihca. Blažè je stopil tisti dve in pol stopinji, ki ji je storil sam Bog vé kolikokrat že, do zvonovih vrvij, in potegnil. Takrat pa skočita Mihec naprej in srečno; Janezek za njim, a spodletelo mu je, da se je majhno potolkel in, kar je bilo huje, da ga je Blažè ujel. — Drugo je pa znano.

Ti predrta radovednost, ti, pa jo je bilo le treba precèj drago plačati! Ne bosta tako brž pozabila, po čem je.

Zaupaj v Boga!

Radopeven droben ptič
V zélen zletel je gozdič,
Sedel tamkaj na drevo je,
Pesmi peti jel je svoje.

To opazi sokol hud,
Z viška nanj spusti se ljut,
Prime pevčeta za grlo,
Pravi: „Več ne boš se drlo!“

„Sokol, prosim te lepó:
Usmiljenje imej z menó!
Saj ti nisem zla nič stóril,
In če sem, se bom spokóril!...“

„Nič!... Predrzo tu si pél,
S srdom mi srcé razvnel;
In zato ti je umreti,
Tako j hočem te požreti!...“

Že ga htel prebósti je,
Lovec spel po hôsti je;
Skrivši bliže se prikrade,
Puška počí, sókol pade...

Radopevni drobní ptič
Pa zleti čez dol in grič;
Lovcu srčno hvalo dáje,
Iz višin uči peváje:

„Človek, človek, božja stvar,
Zdvójiti ne smeš nikdár!
Ko gorjé najbolj te stiska,
Božja se pomoč zabliska!...“

) Zdvojiti = obupati.

Janko Leban.

